

Filip Tamás versei

Kék korszak

*Az avignoni kisasszonyok kikönyökölnek
egy vonat rózsablakán. Meztelenek, de
álarc mögül kiáltják: „Hordár!” –
pedig csomagok nélkül utaznak, és
eszükből sincs, hogy leszálljanak,
oly messze még Barcelona.*

*Ott bezeg nem fognak kiabálni!
Csöndesen lépdelenek a sötét
utcákon haza, a vörös, máskor oly
lármás házba, mely most sóhajok
és szuszogás nélkül alszik magában.*

Lobog kétségbeesve

*A mozdony kazánja oltár, ahol
a pap rohanássá változtatja át
a föld méhéből vajt szentet
és vén források vizét,
miközben a gőz és a füst
összezilálja az ég haját.*

*A sípszó után, alighogy
megmoccan a zsúfolt szerelvény,
annyi fehér zsebkendő
emelkedik és fog kétségbeesett
lobogásba, hogy az indulók
már nem is látják az integetők arcát.*

Szerda van

*Valaha üvegház volt itt, paradicsomok
vöröslő illatával tele. Most csak a váz,
s a porban szilánkok, cserepek.*

*Falait kövekkel s botokkal törték össze.
Ha nem haltak volna meg az öregek,
még emlékeznének az elkövetőkre.*

*De minden feledésbe megy,
a paradicsom, a tettesek neve,
a papírhajó hajtogatásának titkai, sőt
még az is, mi a papír, a betű, az írásjelek.*

*De most nincs több időm magára,
kérem, nézze el, sietni kell, hogy
jó helyem legyen, szerda van,
ma tartják az e heti kivégzéseket.*

Soha jobban

*A világfalu jobbágyai hajnalban
kelnek kialvatlanul és rosszkedvűen.
Félálomban kérdezik egymástól:*

*Hogy vagy? Megvagyok. Öregesen.
Soha jobban. Csak az bosszant, hogy
nem találok a kézitáskám, amit
felvihetnék egy repülőgép fedélzetére.*

*Ne bánd, nincsenek repülőgépek.
Az égen káprázatok repülnek,
sehova se tartó kicsiny, ezüst
nyilak. Sohasem szállnak le.*

*Egyhelyben repülő hologramok.
Utasaik az őseink. Szeressük őket,
hogy hosszú életük legyen az égen.*